

РЕШЕНИЕ

№ 9495

гр. София, 21.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 04.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Петров

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **86** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следв. АПК.

Делото е образувано по жалба подадена от Г. И. Т. срещу Заповед № ДК/Д-С-ЛЦ-008/22.06.2022г., издадена от директор на дирекция „Социално подпомагане“ Л. (потвърдена по административен ред с Решение № 22-РД06-0094/20.07.2022г. на директора на РДСП – С.-град).

Жалбоподателят оспорва заповедта с твърдения за нищожност и незаконосъобразност. Поддържа, че е издадена при съществено нарушения на изискванията за форма и мотивираност на административния акт, като не са посочени конкретните фактически основания, мотивирали органа да издаде заповедта. В тази връзка изтъква, че не е запознат с цитираното в заповедта Задължително предписание № РД-14-27/21.04.2022г. и не може да вземе становище по него. Сочи, че в хода на административното производство, не му е дадена възможност да заяви своите възражения. Поддържа, че никога не е отказвал да ползва подходяща социална услуга, но предписаната с обжалваната заповед не става ясно дали ще бъде от полза за него и детето. В тази връзка поддържа и, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон и не постига целите на закона. Прави искане за обявяването на нищожността ѝ, евентуално за отмяната като незаконосъобразна.

Ответникът - директор на дирекция „Социално подпомагане“ Л., чрез своя пълномощник оспорва жалбата.

Софийска градска прокуратура не взема становище.

С решение № 13066/28.12.2023г. по адм.дело № 3808/2023г. на ВАС, Шесто отделение, е отменено решение № 654/06.02.2023г. по адм. дело № 7393/2022г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав с указания за прилагане на закона. Указано е съдът да установи фактическата обстановка след цялостна оценка на доказателствата, в това число и да се изиска Социален доклад-предложение № ДК/Д-С-ЛЦ-007/22.06.2022г., на който се позовава органът при издаване на оспорената заповед и който липсва по делото. Дадени са указания, след събиране всички относими доказателства, съдът да формира правните си изводи, в това число и дали оспореният административен акт е мотивиран от фактическа и правна страна - дали цитираното в акта Задължително предписание № РД-14-27/21.04.2022г. е влязло в сила и съставлява стабилен административен акт, който да е основание за издаване на оспорената заповед.

С определение от 25.03.2024г. по настоящото дело, АССГ, 83 състав е отменил протоколно определение от 26.02.2024г., с което е обявил, че ще се произнесе с решение и е насрочил делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 29.04.2024г. С протокол за преразпределение от 10.04.2024г., делото е преразпределено на настоящия съдебен състав.

Съдът като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира следното:

Предмет на оспорване в настоящото производство е Заповед № ДК/Д-С-ЛЦ-008/22.06.2022г., издадена от директор на дирекция „Социално подпомагане“ Л. (потвърдена по административен ред с Решение № 22-РД06-0094/20.07.2022г. на директора на РДСП – С.-град), с която на основание чл.20, ал.4, т.1 и чл.18, ал.4 от ППЗЗДт. и във връзка със Задължително предписание № РД-14-27/21.04.2022г. на председателя на Държавна агенция за закрила на детето, е наредено бащата Г. И. Т. да ползва социална услуга „Родителско консултиране и психологическа подкрепа за изпълнение на режима на контакт с детето И. Т.“ и „Оценка на родителския капацитет“, като сключи договор с ЦОП при ИСДП, [населено място], [улица] – лицензиран доставчик на социални услуги, за срок от шест месеца от влизане в сила на заповедта. В заповедта е посочено, че при издаването ѝ е взет предвид Социален доклад-предложение № ДК/Д-С-ЛЦ-007/22.06.2022г. и съгласно цитираното по-горе задължително предписание – „Прието е че двете деца са поставени в позиция на криза на лоялност и има предпоставка за проява на риск от отчуждение, поради което е отворена работа по случаи за всяко едно детето по отделно. Работата е в посока превенция на родителското отчуждение и подкрепа, чрез предоставяне на социални услуги“. Посочено е, че в проведен разговор с бащата, същият категорично отказва ползването на социална услуга.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че преписката е образувана по сигнал до дирекция Социално подпомагане „Л.“ подаден на 07.03.2019г. от жалбоподателя Г. И. Т., с твърдения, че няма контакт с децата си от дълъг период от време, които са отглеждат от майка им, с която са разделени. Поискано е да се извърши проверка как се отглеждат децата, както и да му се укаже съдействие да може да контактува пълноценно с децата си. Изготвена е „Оценка на сигнал“ от социален работник в ОЗД, с предложение проверката по сигнала да бъде прекратена.

Следващият представен по преписката документ е „Работен протокол“ изготвен от социален работник от ОЗД при ДСП Л., в който е отразено, че на 21.06.2022г. е проведен телефонен разговор с г-н Г. Т..

В настоящото производство, във връзка с указанията на съда са представени и приети следните писмени доказателства:

Документите по образуваната пред Държавна агенция за закрила на детето преписка по издаване на Задължително предписание № РД-14-27/21.04.2022г., в това число заповед от 31.03.2022г. за определяне на комисия, която да извърши проверка по сигнал подаден от Г. Т., относно спазване правото на детето, регламентирано в чл.3, т.1 и т.2 и чл.9, т.3 от Конвенцията на ООН за правата на детето и правото на закрила на детето, регламентирано в чл.10, ал.1 от ЗЗДет.; Констативен протокол изготвен от експерти в отдел „Мониторинг и контрол – западен“, ГДКПД, за извършена проверка на 04.04. и 05.04.2022г., която проверка е осъществена въз основа на проведени разговори с директора на ДСП – С. и социални работници от ОЗД – С., както и проверка по документи – досиетата на децата. Въз основа на извършената проверка, с писмо № 22-12-00-1443/21.04.2022г., председателят на ДАЗД информира директора на ДСП – С., че на основание чл.17а, ал.1, т.14 от ЗЗДет, дава Задължително предписание, придружено с Методическо указание за неговото изпълнение и Механизъм за взаимодействие между отговорните институции.

Цитираното в оспорената заповед Задължително предписание № РД-14-27/21.04.2022г., издадено от председателя на Държавна агенция за закрила на детето, също е приложено по делото. С него, на основание чл.17а, ал.1, т.14 от Закона за закрила на детето, са дадени задължителни предписания, като с т.1 е наредено на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – С., да бъде уведомена ДСП – Л. за необходимостта от своевременно издаване на заповед за ползване на социална услуга на бащата Г. Т., съответно за родителско консултиране и психологическа подкрепа за изпълнение на режима на контакти с детето И. Т., съгласно разпоредбата на чл.20, ал.4, т.1 от ППЗЗДет., с даден срок за изпълнение на предписанието – десет дни от влизането на задължителното предписание в сила. Разпоредено е задължителното предписание да се връчи на заинтересованите лица и е указано, че подлежи на обжалване пред АССГ в 14-дневен срок.

По делото не е спорно, а и се установява от приложеното писмо от ответника на 08.04.2024г., че Задължително предписание № РД-14-27/21.04.2022г., не е съобщавано на жалбоподателя Г. Т..

Приложени са по делото и документи от ДСП – С. и ДСП – Л., в това число план за действие за децата П. Т. и И. Т., както и цитираният в оспорената заповед Социален доклад вътр.№ ДК/Д-С-ЛЦ-007/22.06.2022г. изготвен от гл. соц. работник в отдел „ЗД“ на ДСП „Л.“. Посочено е, че становището е изготвено на базата на проведени разговори с бащата Г. Т., като с майката и децата не е проведена среща, тъй като същите не живеят на територията на ДСП – С.. В доклада е посочено, че във връзка със Задължително предписание № РД-14-27/21.04.2022г. и с цел предотвратяване на риска от увреждане на психо-емоционалното развитие на децата И. и П. Т., се предлага издаване на заповед за ползване на социална услуга към лицензиран доставчик от бащата.

Други доказателства, относими към предмета на доказване по делото, не са представени.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна

следното:

Посочените в оспорената заповед правни основания за нейното издаване са две – чл.20, ал.4, т.1 от ППЗЗДт., съгласно което, в случаите при които не може да се постигне контакт или няма заявено желание от страна на родителите, попечителите, настойниците или лицата, които полагат грижи за детето, ползването на социални услуги се извършва въз основа на заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" или съдебно решение; както и чл.18, ал.4 ППЗЗДт. – съгласно който при отказ за сътрудничество от страна на родител, настойник или попечител или на лицето, което полага грижи за детето, по предложение на социалния работник, водещ случая, директорът на дирекция "Социално подпомагане" издава задължително предписание. Доколкото оспорената заповед представлява изрично волеизявление на административен орган, с което се поражда задължения за неговия адресат, същото представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК и подлежи на оспорване по съдебен ред, което и изрично е предвидено за акта по чл.18, ал.4 ППЗЗДт.

Съгласно правомощията си по чл.146 АПК съдът при преценка законосъобразността на административния акт проверява дали е издаден от компетентен орган (т.1), в съответната форма (т.2), допуснато ли е съществено нарушение на административно-производствени правила при издаването му (т.3), налице ли е противоречие на административния акт с материалноправни разпоредби (т.4) и несъответствие с целта на закона (т.5), като съдът не е ограничен от посочените от оспорващия основания, а проверява всички основания по чл.146 АПК.

Съответствието на оспорения акт с материалния закон се преценява към момента на издаването на административния акт (чл.142, ал.1 АПК).

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, но не отговаря на изискванията за форма и мотивираност на административния акт. Издаден е при допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и е необоснован.

Част от задължителното съдържание на ИАА, съгласно чл.59, ал.2, т.4 от АПК е ясно изложение на фактическите и правни основания за издаване на акта. Административният орган е длъжен да посочи кои обстоятелства са го мотивирали да издаде акта и по силата на кое правно основание е оправомощен за издаването му. В случая, в оспорената Заповед № ДК/Д-С-ЛЦ-008/22.06.2022г., органът е посочил две различни правни основания, за издаване на два различни акта, при наличие на различни фактически състави. Издаването на задължителното предписание по чл.18, ал.4 ППЗЗДт. е предпоставено от предложение на социалния работник, водещ случая и от установен от административния орган отказ за сътрудничество от страна на родител, настойник или попечител или на лицето, което полага грижи за детето. Актът по чл.20, ал.4, т.1 от ППЗЗДт. касае конкретно ползването на социални услуги, но той се издава при наличие на различни обстоятелства – липсва на заявено желание от страна на родителите за ползване на социална услуга или невъзможност да се постигне контакт.

От обстоятелствената част на акта не става ясно кое от двете правомощия органът осъществява, кой акт – по чл.18, ал.4 или по чл.20, ал.4, т.1 от ППЗЗДт. издава, с оглед различния фактически състав при осъществяването на който органът е оправомощен да осъществи правомощията си. Неяснотата произтича и от пълната липса на изложение за конкретните обстоятелства, които са мотивирали органа да издаде акта. Посочено е единствено, че оспореният акт се издава като е взет предвид

Социален доклад-предложение № ДК/Д-С-ЛЦ-007/22.06.2022г. изготвен от социални работници в ДСП – Л., както и във връзка със Задължително предписание № РД-14-27/21.04.2022г., издадено от председателя на ДАЗД.

По отношение на Социален доклад-предложение № ДК/Д-С-ЛЦ-007/22.06.2022г. – в него е отразено, че предложението е изготвено само на база проведени разговори с бащата, който е подал сигнала, като с майката и децата не са били провеждани срещи, тъй като същите не живеят на територията на ДСП – С.. Социален доклад, изготвен без да са изяснени всички релевантни за случая обстоятелства и най-малкото без да са изслушани всички страни, тъй като майката и децата не живеят на територията на ДСП – С., е непълен, необоснован и същият не може да послужи като основание за мотивиране на индивидуален административен акт задължаващ адресата си за конкретно поведение.

По отношение Задължително предписание № РД-14-27/21.04.2022г., издадено от председателя на ДАЗД. Действително, с т.1 от него се дава предписание до директора на дирекция „Социално подпомагане“ – С., да бъде уведомена ДСП – Л. за необходимостта от своевременно издаване на заповед за ползване на социална услуга на бащата Г. Т., съответно за родителско консултиране и психологическа подкрепа за изпълнение на режима на контакти с детето И. Т., съгласно разпоредбата на чл.20, ал.4, т.1 от ППЗЗДет. Изрично е посочено обаче, че срокът за изпълнение на предписанието е – 10 дни от влизането му в сила. Разпоредено е и предписанието да се съобщи на всички заинтересовани лица, в това число и бащата Г. Т.. Не е спорно по делото, а и от писмата от ответника и от ДАЗД е видно, че предписанието не е съобщено на заинтересованите лица, с оглед на което и същото не е стабилизирано. П. по т.1 не е влязло в сила, респ., не може да е основание за издаване на последващия акт – оспорената в настоящото производство Заповед № ДК/Д-С-ЛЦ-008/22.06.2022г. В този смисъл са и указанията дадени с решението по адм.дело № 3808/2023г. на ВАС, Шесто отделение.

Освен, че оспорената заповед е издадена без да са налице посочените в нея предпоставки, същата е немотивирана и в разпоредителната част, тъй като органът не е посочил въз основа на кои обстоятелства е приел, че социалната услуга следва да се извърши от посочения доставчик и по какви съображения е избрал него, като дори не е изложено дали има лиценз за предоставяне на тази услуга.

Гореизложеното мотивира извода на съда, че оспорената Заповед № ДК/Д-С-ЛЦ-008/22.06.2022г., на директора на ДСП – Л. е незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен по жалбата на Г. И. Т..

При този изход на спора право на разноски има жалбоподателят на основание чл.143, ал.1 АПК, в размер на 810 лева (10 – лв. платена държ. такса и 800 лв. – платено адвокатско възнаграждение) в производството по адм.дело № 7393/2022г. на АССГ, 39 състав и 1070 лева (държ. такса – 70 лева и 1000 лв. – платено адв. възнаграждение) в производството по адм.дело № 3808/2023г. на ВАС, Шесто отделение – общо 1880 лева – съдебни разноски по делото.

Воден от горното, Административен съд София град, 27 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. И. Т., Заповед № ДК/Д-С-ЛЦ-008/22.06.2022г., издадена от директор на дирекция „Социално подпомагане“ Л. - потвърдена по административен

ред с Решение № 22-РД06-0094/20.07.2022г. на директора на РДСП – С.-град.
ОСЪЖДА Агенция за социално подпомагане да заплати на Г. И. Т. с ЕГН [ЕГН], на
основание чл.143, ал.1 АПК, сумата 1880 лева – съдебни разноси по делото.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния
административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: